

Schiller Institut

Flyveblad den 5. februar 2014

De vestlige magter støtter neo-nazistisk kup i Ukraine

Af EIR-researchteam, 2. februar 2014 – De vestlige nationer, med Den europæiske Union i spidsen, og Obama-regeringen støtter et åbenlyst neo-nazistisk kup for regimeskifte i Ukraine. Hvis denne bestræbelse lykkes, vil konsekvenserne række langt ud over Ukraines og dets naboers grænser. For Rusland ville et sådant kup udgøre en casus belli (grund til krig), da det ses i sammenhæng med NATO's udvidelse af missilforsvaret ind i Centraleuropa, og udviklingen af en amerikansk-NATO-doktrin med »Prompt Global Strike«, PGS, (Umiddelbart globalt angreb), som forudsætter, at USA kan lancere et forebyggende førsteangreb mod Rusland og Kina og overleve gengældelsen.

Begivenhederne i Ukraine udgør en potentiel udløsermekanisme for en global krig, som hastigt og meget let kunne eskalere til en termonuklear udslettelseskrig. På Sikkerhedskonferencen i München denne weekend havde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov en ophedet, offentlig ordveksling med NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen, hvor sidstnævnte anklagede Rusland for »krigerisk retorik«, og hvor Lavrov svarede ved at citere det europæiske program for et missilforsvarssystem som et forsøg på at sikre evnen til at lancere et atomart førsteangreb mod Rusland.

I sine formelle bemærkninger i München og, en uge tidligere, i Davos, Schweiz, angreb Lavrov også de vestlige regeringer for at støtte neo-nazistiske terrororganisationer i førstnævntes iver efter at placere Ukraine under Den europæiske Unions og Trojkaens (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank, Den internationale Valutafond) kontrol for at stramme NATO's løkke omkring Rusland.

Faktisk var Lavrovs svar en underdrivelse, om noget.

Nazi-bøller tager føringen

Lige siden præsident Viktor Janukovitj meddelte, at Ukraine trak sine planer om at underskrive Associeringsaftalen med EU tilbage den 21. november 2013, har vestligt støttede organisationer, bestående af levn fra krigens og den umiddelbare efterkrigstids Organisation af Ukrainiske Nationalister, (OUN-B), der var nazistiske kollaboratører, og deres efterfølgere lanceret en provokationskampagne, der ikke blot tilsigter at bringe premierminister Mykola Azarovs regering til fald, men at vælte den demokratisk valgte præsident Janukovitj.

EU's Østpartnerskab blev indledt i december 2008 af Carl Bildt og Radek Sikorski, udenrigsministrene i hhv. Sverige og Polen, i kølvandet på Georgiens militære konfrontation med Rusland i Sydostetien. Østpartnerskabet havde seks lande, der tidligere var republikker i Sovjetunionen, som sit mål: tre i Kaukasusområdet (Armenien, Aserbajdsjan, Georgien) og tre i det østlige Centraleuropa (Belarus, Moldova, Ukraine). De skulle ikke tilbydes fuldt EU-medlemskab, men trækkes ind i en EU-skruestik gennem såkaldte associeringsaftaler, som hver især skulle centreres omkring Deep and Comprehensive Free Trade Agreement (DCFTA) (Vidtgående og Bredt Frihandelsområde). Hovedmål for indsatsen var Ukraine. Under den associeringsaftale, der blev forhandlet med Ukraine, ville Ukraines industrielle økonomi være blevet nedlagt, handel med Rusland ville være blevet slaget (med Ruslands afslutning af sin frihandelsaftale med Ukraine for at forhindre, at dets egne markeder blev oversvømmet via Ukraine), og de europæiske markedsspillere ville have grebet ud efter Ukraines eksport af landbrugsvarer og råmaterialer. Det samme, dødbringende nedskæringsprogram, som er blevet påtvunget Europas Middelhavslande under Trojkaens bailout-svindel, ville være blevet påtvunget Ukraine.

Desuden ville Associeringsaftalen have pålagt en »sammensmeltning« i sikkerhedsspørgsmål, med en integrering i europæiske forsvarssystemer.

Under et sådant opgraderet arrangement ville de mangeårige aftaler om den russiske flådes benyttelse af Krims havne ved Sortehavet være blevet bragt til ophør, og sluttelig have givet NATO angrebsbaser umiddelbart grænsende op til Rusland.

Alt imens nyhedsrapporterne promoverede demonstrationerne på Kievs Uafhængighedsplads (Maidan Nezalezhnosti, eller Euromaidan, som den nu kaldes) som oprindeligt fredelige, så er kendsgerningen, at protesterne lige fra begyndelsen inkluderede hardcore, svorne neo-nazister, højreorienterede »fodboldhooligans« og »afghansi« kampveteraner fra krigene i Afghanistan, Tjetjenien og Georgien. Ifølge den ukrainske parlamentariker Oleg Tsarev vendte 350 ukrainere hjem fra Syrien i januar 2014, efter at de havde deltaget i kampe sammen med de syriske oprørere, inkl. al-Qaeda-tilknyttede grupper som al-Nusra Front og Den islamiske stat Irak og Syrien (ISIS).

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

Allerede i weekenden den 30. nov. – 1. dec. 2013 kastede oprørere med Molotovcocktails og besatte Kievs borgmesterkontor og erklærede det for »revolutionshovedkvarter«. Protesterende fra oppositionspartiet Svoboda, tidligere kaldet Socialist-Nationalisterne, marcherede under det rød-sortede flag fra Stepan Banderas Organisation af Ukrainske Nationalister (OUN-B), de nazi-kollaboratører, som udryddede jøder og polakker som underordnede til den nazistiske krigsmaskine, og som en opfyldelse af deres egne radikale idéer om etnisk renhed, under Anden Verdenskrig. Svoboda-partiets slagord, »Ukraine for ukrainere«, var Banderas kampråb under OUN-B's samarbejde med Hitler i kølbandet på nazisternes invasion af Sovjetunionen. Det var under dette slagord, at massehenrettelserne og den etniske udrensning blev udført af Banderas fascistiske kæmpere. Ukrainske kilder har rapporteret, at Svoboda-partiet afholdt paramilitær træning i sommeren 2013 – måneder før præsident Janukovitj besluttede at afvise Associeringsaftalen med EU.

Svoboda-partiets neo-nazistiske, racistiske og antisemitiske karakter afskrækkede ikke vestlige diplomater – inklusive den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske affærer Victoria Nuland – fra at mødes offentligt med partiets leder Oleg Tyahnybok, som var blevet sparket ud af bevægelsen Our Ukraine (Vort Ukraine) i 2004 pga. sine taler, hvor han rasede mod »moskovitter og jøder« - hvor han brugte fornærmende, nedsættende navne for begge.

Genoplivningen af Bandera-fascismen har været i gang i fuld offentlighed, siden den »Orange Revolution« i 2004, hvor Viktor Jusjtjenko blev indsat som præsident i Ukraine gennem en udenlandsk støttet gadekampagne, der blev kraftigt finansieret af George Soros' International Renaissance Foundation, og mere end 2.000 andre ikke-regeringsorganisationer fra Europa og USA efter, at han var blevet erklæret som taberen i et tæt opløb til præsidentposten med Viktor Janukovitj. Den 22. januar 2010 var en af Jusjtjenkos sidste handlinger som præsident, efter at han med en stor margin havde tabt sit bud på et genvalg til Janukovitj, at udnævne Stepan Bandera til en Helt af Ukraine, som er en høj statslig æresudnævnelse. Jusjtjenkos anden hustru, Kateryna Chumachenko, var selv et medlem af ungdomsgruppen i Banderist OUN-B i Chicago, hvor hun er født, iflg. nyhedsrapporter. I 1980'erne var Chumachenko chef for Washington-afdelingen af Ukrainian Congress Committee of America (i hvilken OUN-B havde stor indflydelse på det tidspunkt, iflg. Internettets Encyklopædi over Ukraine) og for National Captive Nations Committee, før hun flyttede over til Udenrigsministeriets Bureau for Menneskerettigheder [i USA]. I januar 2011 meddelte præsident Janukovitj, at Banderas status som Helt af Ukraine officielt var blevet tilbagekaldt.

OUN-B: Lidt historie

Arven efter Banderas OUN-B er afgørende for forståelsen af karakteren af den væbnede opstand, der nu udspiller sig i Ukraine. Organisationen af Ukrainske

Nationalister blev grundlagt i 1929, og i løbet af fire år var Bandera dens leder. I 1934 blev Bandera og andre OUN-ledere arresteret for mordet på Bronislav Pieracki, den polske indenrigsminister. Bandera blev løsladt fra fængsel i 1938 og indledte omgående forhandlinger med Den tyske besættelsesmagts Hovedkvarter, hvorfra han modtog penge og arrangerede Abwehr-træning for 800 personer i sine paramilitære kommandoenheder. Da nazisterne invaderede Sovjetunionen i 1941, bestod Banderas styrker af mindst 7.000 kæmpere, der var organiseret i »mobile grupper«, som var koordineret med de tyske styrker. Bandera modtog 2,5 mio. tyske mark for at udføre undergravende operationer i Sovjetunionen. Efter at han udråbte en uafhængig ukrainsk stat under sin styrelse i 1941, blev Bandera arresteret og sendt til Berlin. Men han beholdt sine nazi-forbindelser og sin nazi-finansiering, og hans »mobile grupper« modtog forsyninger og fik tysk flydækning under hele krigen. I 1943 udførte Banderas OUN-B en masseudslettelseskampagne mod polakker og jøder, hvor de skønsmæssigt dræbte 70.000 civile alene den sommer. Selv om Bandera stadig var leder af OUN-B-operationerne fra Berlin, blev det etniske udrensningsprogram ledet af Mykola Lebed, chefen for Sluzhba Bespeki, OUN-B's hemmelige politi. I maj 1941 udstedte organisationen, på en OUN-forsamling i Krakov, et dokument, »OUN's Kamp og Handling under Krigen«, som erklærede, i uddrag, at »Moskali, polakker og jøder er os fjendtlige og må udryddes i denne kamp.« (»Moskal« er nedsættende, ukrainsk slang for »moskovitter« eller russere.)

Med nazisternes nederlag ved krigens slutning på den europæiske front, endte Bandera og mange af OUN-B's ledere i lejre for flygtninge i Tyskland og Centraleuropa. Ifølge Stephen Dorrills anerkendte historie om M16 (M16: Inside the Covert World of Her Majesty's Secret Intelligence Service), blev Bandera rekrutteret til at arbejde for M16 i april 1948. Kontakten til briterne blev arrangeret af Gerhard von Mende, en tidligere topnazist, der havde været chef for Kaukasusdivisionen af Det tyske Riges Ministerium for de Besatte Territorier i Øst (Ostministerium). Von Mende rekrutterede muslimer fra Kaukasus og Centralasien til at kæmpe sammen med nazisterne under invasionen af Sovjetunionen. Ved Anden Verdenskrigs afslutning arbejdede han for briterne gennem et dækfirma, Research Service on Eastern Europe, som var et rekrutteringsfirma for hovedsageligt muslimske oprørere, som opererede i Sovjetunionen. Von Mende var medvirkende til etableringen af den centrale del af operationer udført af det muslimske broderskab i München og Genève.

Gennem von Mende trænede M16 agenter fra OUN-B og placerede dem i Sovjetunionen for at udføre sabotage og mord mellem 1949 og 1950. En M16-rapport fra 1954 roste Bandera som »en professionel undergrundsarbejder med terroristbaggrund og hensynsløse meninger om spillets regler.« I 1956 begyndte Bandera at arbejde for det tyske modsvar til CIA, kaldet BND, på det tidspunkt med gen. Reinhardt Gehlen som chef, chefen for det tyske,

militære efterretningsvæsen på Østfronten under Anden Verdenskrig. Igen var von Mende en af hans sponsorer og beskyttere. I 1959 blev Bandera myrdet af KGB i Vest-tyskland.

Banderas OUN-B topmorder, Mykola Lebed, kommandør på stedet over gruppens hemmelige politi, gik det endnu bedre ved Anden Verdenskrigs slutning. Lebed blev rekrutteret af Den amerikanske hærs Korps for Kontraetterretninger (CIC) i december 1946, og i 1948 stod han på CIA's lønningsliste. Lebed rekrutterede de OUN-B-agenter, der ikke gik med Bandera og M16, og deltog i et antal sabotageprogrammer bag Jerntæppet, inklusive »Operation Cartel« og »Operation Aerodynamics«. Lebed blev bragt til New York City, hvor han etablerede et CIA-dækfirma, Prolog Research Corporation, under kontrol af Frank Wisner, som var chef for CIA's Plan-direktorat i 1950'erne. Prolog opererede frem til et godt stykke ind i 1990'erne, og fik stor fremgang, da Zbigniew Brzezinski var præsident Jimmy Carters nationale sikkerhedsrådgiver.

I 1985 lancerede det amerikanske justitsministerium en undersøgelse af Lebeds rolle i krigstidens folkemord i Polen og det vestlige Ukraine, men CIA blokerede undersøgelsen, og den blev sluttelig droppet. Ikke desto mindre udgav Nationalarkivet i 2010, efter frigivelsen af tusindvis af sider med krigsjournaler, en dokumentarisk rapport (Hitlers skygge: Nazi-krigsforbrydelser, amerikansk efterretningstjeneste og Den kolde Krig) af Richard Breitman og Norman Goda, som inkluderede en detaljeret redegørelse af Banderas og Lebeds hemmelige aftaler med nazisterne under krigen og deres involvering i massehenrettelser af jøder og polakker.

Det er denne arv fra Bandera-Lebed, og de netværk, der voksede ud af den i efterkrigstiden, som befinder sig i centrum af de aktuelle begivenheder i Ukraine.

Offentlig udtalelse

Den 25. januar sendte niogtyve ukrainske ledere af politiske partier, borgerorganisationer og religiøse organisationer, inklusive tidligere præsidentkandidat og parlamentariker Natalia Vitrenko, et åbent brev til FN's generalsekretær og ledere i EU og USA, hvor de i brevet offentligt tog afstand fra Vestens støtte til den neo-nazistiske kampagne for at gennemføre et blodigt kup mod en retmæssigt valgt regering. Det åbne brev sagde, i ud-drag: »I bør forstå, at, ved at støtte guerillaens handlinger i Ukraine ... er I selv i færd med at beskytte, incitere og ægge ukrainske neo-nazister og neo-fascister.

Ingen af disse medlemmer af oppositionen (Yatse-nyuk, Klitschko og Tyahnybok) lægger skjul på, at de viderefører OUN-UPA's ideologi og praksis ... Hvor som helst folkene fra Euromaidan går hen i Ukraine, ud-

spredde de, ud over de føromtalt slagord, neo-nazistiske, racistiske symboler ... Hvad der også er en bekræftelse af Euromaidans neo-nazistiske karakter er den konstante anvendelse af portrætter af vort folks blodige skarprettere, Bandera og Shukhevych – agenter for Abwehr.«

Det åbne brev stillede de vestlige ledere spørgsmålet: »Er FN, EU og USA ophørt med at anerkende chartret og dommene fra Den internationale krigsforbryder-domstol i Nürnberg, hvor Hitlers nazister og deres bøddler blev dømt? Er menneskerettigheder ophørt med at være en værdi i landene i EU og i verdenssamfundet? Anses de ukrainske nationalistes hengivenhed over for Hitler og hans masse mord på civile nu for demokrati?«

Først i løbet af de seneste dage, med massevoldssce-ner udført af bevæbnede protesterende, der endelig bryder igennem propagandaens tåger, har de vestlige medier beskæftiget sig med den igangværende destabiliserings neo-nazistiske karakter. Time-magasinet havde som overskrift på sin forside den 28. januar, »Højreorienterede voldelige bøller kaprer Ukraines liberale opstand« og profilerer en gruppe neo-nazistiske hooligans ved navn Spilna Sprava (»Fælles Sag«, men de ukrainske for-bogstaver skriver »SS«) som den gruppe, der udgør centrum for protesterne.

Dagen efter, 29. januar, havde The Guardian over-skriften »I Ukraine ligger fascister, oligarker og vestlig ekspansion til grund for krisens centrum«, med under-titlen: »Den historie, vi får fortalt, om protesterne der griber Kiev, har kun en overfladisk forbindelse med virkeligheden.« Reporter for Guardian, Seumas Milne, skrev oprigtigt, »Ud fra medierapporteringen ville man aldrig opdage, at nationalister og fascister fra den yderste højrefløj udgør centrum for protesterne og angrebene på regeringsbygninger. En af de tre hovedoppositionspartier, der står i spidsen for kampagnen, er det ekstreme højrefløjs- og antisemitiske parti Svoboda, hvis leder Oleh Tyahnybok påstår, at en »Moskva-jødisk mafia« har magten i Ukraine. Partiet, der nu styrer byen Lviv, anførte et 15.000 mand stærkt fakkeltog tidligere på måneden til minde om den ukrainske fascistleder Stepan Bandera, hvis styrker kæmpede sammen med nazisterne under Anden Verdenskrig og deltog i jødemassakrerne.«

Counterpunch publicerede også en artikel den 29. januar af Eric Draitser, »Ukraine og fascismens Genfø-dsel«, der indledtes med advarslen: »Volden i Ukraines gader er meget mere end et udtryk for folkelig vrede mod regeringen. I stedet er det blot det seneste eksempel på fremgangen for den mest snigende og lumske form for fascisme, som Europa har set, siden det Tredje Riges undergang ... I et forsøg på at lirke Ukraine ud af Ruslands indflydelsessfære har USA-EU-NATO-alliancen, ikke for første gang, allieret sig med fascister.«

Schiller Instituttets flyveblad udgives af Schiller Instituttet.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Anne Stjernstrøm, Michelle Rasmussen. Eget tryk.

**Medlemsskab af Schiller Institut: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr.,
Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408**